

รายงาน

การศึกษาการใช้แถบบันทึกภาพเป็นสื่อประกอบการสอนและผลการติ-ชม โดยตนเอง เพื่อน และอาจารย์ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ทักษะการพูดและฟังใน วิชาภาษาอังกฤษ สังคมธุรกิจของนิสิตชั้นปีที่ 3 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(The Study of the Application of Video Tapes as a Medium of Instruction in Social Business English for the Third-Year Commerce Students, Chulalongkorn University, and the Effects of Self-, Peer-, and Teacher-Evaluation on the Students' Acquisition of Oral and Listening Skills.)

กัญจน์วิภา ฤทธิประศาสน์

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสังคมธุรกิจ โดยใช้แถบบันทึกภาพเป็นสื่อประกอบการสอน
2. เพื่อประเมินว่ากิจกรรม (activities) แบบฝึกหัด (tasks) และบทเรียนที่ใช้ในการเรียนการสอนควบคู่ไปกับการใช้แถบบันทึกภาพ สามารถช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (performance objectives) ของวิชาที่ตั้งไว้หรือไม่
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และทัศนคติของผู้เรียนระหว่างวิธีการให้ข้อติ-ชมพฤติกรรมการเรียนรู้โดยครูผู้สอน และวิธีการให้ข้อติ-ชมโดยผู้เรียนและเพื่อนร่วมกับครูผู้สอนโดยใช้แถบบันทึกภาพเป็นข้อมูลสะท้อนกลับ
4. เพื่อสำรวจทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แถบบันทึกภาพเป็นสื่อการสอนและเป็นข้อมูลสะท้อนกลับ

วิธีวิจัย

การสร้างเครื่องมือ

1. รวบรวมและคัดเลือกแถบบันทึกภาพภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาทางด้านธุรกิจและการติดต่อทางสังคมเท่าที่หาได้ ทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ เพื่อให้ได้แถบบันทึกภาพที่มีความเหมาะสมทางด้านเนื้อหาและรูปแบบของภาษา ที่ใกล้เคียงกับหลักสูตรภาษาอังกฤษสังคมธุรกิจของสถาบันภาษา ในบางเนื้อหาที่ใช้สอนอยู่ในปัจจุบัน เช่น การทักทาย และแนะนำตัวเองและผู้อื่น การติดต่อนัดหมายทางสังคมและธุรกิจ การแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น
2. สร้างและปรับปรุงแบบสอบถาม (questionnaire) ทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนที่ใช้แถบบันทึกภาพเป็นสื่อประกอบการสอนบทเรียน และการประเมินผลโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการให้ข้อติ-ชม
3. พัฒนาแบบทดสอบวัดความสามารถ (proficiency test) ในการใช้ภาษาอังกฤษสังคมธุรกิจของนิสิตชั้นให้เป็นมาตรฐานเพื่อใช้ในการทดสอบนิสิตกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการเรียนวิชานี้

4. กำหนดสถานการณ์ให้สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตรสถาบันภาษา เพื่อวัดความก้าวหน้าในการใช้ภาษาอังกฤษสังคมนธุรกิจของกลุ่มทดลองเป็นระยะๆ ในระหว่างที่เรียนวิชานี้

5. สร้างแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (achievement test) เพื่อทดสอบและประเมินผลความสามารถของผู้เรียนด้านการพูดและฟังหลังจากเรียนจบวิชานี้แล้ว

การเก็บข้อมูล

1. ทดลองใช้เครื่องมือที่สร้างขึ้น (บทเรียนที่สร้างขึ้นจากแถบบันทึกภาพ, pre-test/post-test) กับนิสิตที่จบชั้นปีที่ 2 ของคณะเศรษฐศาสตร์ ซึ่งมีความสนใจที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษสังคมนธุรกิจ จำนวน 15 คน เพื่อปรับปรุงให้มีคุณภาพดีและมีความเป็นมาตรฐาน

2. นำแบบสอบถามทัศนคติชุดที่ 1 และแบบทดสอบความสามารถภาษาอังกฤษ (pre-test) ที่สร้างขึ้นและปรับปรุงแล้วมาใช้กับนิสิตในกลุ่มทดลองซึ่งได้แก่นิสิตปีที่ 3 คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชา Social English ของสถาบัน จำนวน 24 คน เป็นการทดสอบให้นิสิตทำก่อนที่นิสิตจะเริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษสังคมนธุรกิจ

3. ใช้แถบบันทึกภาพที่คัดเลือกแล้วในด้านความสอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตรสถาบันภาษามาเป็นสื่อการเรียนการสอนประกอบกับบทเรียนที่สร้างขึ้นจากแถบบันทึกภาพและบทเรียนบางตอนของสถาบันภาษากับกลุ่มทดลองทั้ง 24 คน โดยอาจารย์ผู้สอนคนเดียว

4. เมื่อเรียนจบแต่ละบทแบ่งนิสิตกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 12 คน โดยแยกห้องเรียนกลุ่มละห้อง โดยวิธีการจับคู่ผลสัมฤทธิ์จากการเรียนวิชา EAP II ภาคปลาย ให้นิสิตในแต่ละกลุ่มทำการทดสอบประจำบท (unit test) โดยใช้วิธีให้แสดงบทบาทสมมติ (role-playing) คือ กำหนดสถานการณ์ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอนเพื่อวัดความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษสังคมนธุรกิจ ทักษะการพูดและฟังของกลุ่มทดลองเป็นระยะๆ (formative evaluation) ในระหว่างที่เรียนรู้อีก และบันทึกภาพพฤติกรรมในการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตทั้ง 2 กลุ่ม

5. ให้ข้อมูลสะท้อนกลับ (feedback) แก่นิสิตทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อช่วยในการปรับปรุงพฤติกรรมกรรมการเรียนของนิสิต โดยอาจารย์ผู้สอนจะให้นิสิตมีส่วนร่วมในการประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของตัวนิสิตเองและของเพื่อนในเวลาเดียวกันในกลุ่มทดลองที่ 1 (ใช้ตัวย่อว่ากลุ่ม S-P-T ซึ่งมาจาก Self-, Peer-, and Teacher-Evaluation) และอาจารย์จะเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของนิสิตในกลุ่มทดลองที่ 2 เอง (ใช้ตัวย่อว่า กลุ่ม T ซึ่งมาจาก Teacher Evaluation)

6. ใช้แบบสอบถามทัศนคติชุดที่ 2 วัดความก้าวหน้าในด้านทัศนคติของผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม ที่มีต่อการเรียนการสอนที่ใช้แถบบันทึกภาพเป็นสื่อการสอนและการเรียนรู้แบบที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผลพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนเพื่อประเมินผลด้านทัศนคติระหว่างการเรียน

7. แบ่งนิสิตออกเป็น 2 กลุ่มแบบเดิม และให้นิสิตในแต่ละกลุ่มทำแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (achievement test) ที่มีลักษณะเป็น role-playing เพื่อทดสอบและวัดความก้าวหน้าในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสังคมนธุรกิจในด้านการพูดและฟัง

8. ใช้แบบสอบถามทัศนคติชุดที่ 3 และแบบทดสอบความสามารถแบบภาษาอังกฤษที่ใช้ทดสอบก่อนการเรียน มาวัดความก้าวหน้าระยะยาวภายหลังการเรียน (post-test) เพื่อการประเมินผลแบบสรุปการ (summative evaluation) กับกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ปริมาณความก้าวหน้าในด้านทัศนคติที่ผู้เรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มมีต่อการใช้แถบบันทึกภาพทั้งในลักษณะที่เป็นสื่อการสอน คือเป็นเครื่องกระตุ้นหรือข้อมูลป้อน (input) เพื่อนำไปสู่การฝึกฝนการใช้ภาษาในห้องเรียน และเพื่อเป็นข้อมูลสะท้อนกลับ (feedback) ให้นิสิตได้มีโอกาสศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมในการเรียนรู้ของตนด้วย

2. วิเคราะห์ปริมาณความก้าวหน้าทั้งทางทัศนคติและในด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสังคมนธุรกิจในลักษณะที่เป็นระยะๆ ในระหว่างการเรียนและในระยะยาว ภายหลังการเรียนจบวิชานี้แล้ว โดยดูความแตกต่างของความสามารถในการใช้ภาษาก่อนเรียนและหลังเรียน

3. วิเคราะห์เชิงคุณภาพ (qualitative evaluation) โดยใช้ผลของการสังเกต (observation) และแบบสอบถาม (questionnaire) เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้แถบบันทึกภาพเป็นสื่อประกอบกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสังคัมธุรกิจ

สรุปผลการวิจัย

1. ความก้าวหน้าในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสังคัมธุรกิจ โดยใช้แถบบันทึกภาพเป็นสื่อประกอบการสอน

1.1 ในด้านทัศนคติ

กล่าวโดยสรุป นิสิตในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้วิดีโอเป็นสื่อประกอบการสอน เพราะสังคัมธุรกิจช่วยให้เรียนรู้การใช้ศัพท์และสำนวนภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ได้มาก ทำให้วิชาการภาษาอังกฤษสังคัมธุรกิจมีความน่าสนใจ ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ในการใช้ศัพท์และสำนวนภาษาได้มาก และมีส่วนช่วยให้ได้เรียนรู้การใช้ stress และ intonation ได้มาก

1.2 ผลคะแนน pre-test และ post-test

คะแนน pre-test และ post-test ของนิสิตในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ในด้าน speaking, listening และ writing มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ นิสิตทั้ง 2 กลุ่มสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหลังจากเรียนจบวิชานี้แล้ว

1.3 ผลคะแนน unit test

ผลรวมเฉลี่ยของคะแนน unit test ทั้ง 3 บทของนิสิตในกลุ่มทดลองที่ 1 หรือกลุ่ม S-P-T ซึ่งมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองและเพื่อนร่วมกับอาจารย์มีการพัฒนาการดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ($p=0.05$) และค่าเฉลี่ยของผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน ซึ่งได้แก่ด้าน grammar, expression, comprehension, pronunciation, fluency และ gesture ในสถานการณ์ทั้งแบบกันเอง (informal) และแบบทางการ (formal) มีพัฒนาการดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน ยกเว้นด้าน grammar ซึ่งไม่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับผลรวมค่าเฉลี่ยคะแนน unit test ทั้ง 3 บทของนิสิตในกลุ่มทดลองที่ 2 หรือกลุ่ม T ซึ่งอาจารย์เป็นผู้ประเมินผลคนเดียว มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

($p = .05$) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์แบบทางการ (formal) สำหรับค่าเฉลี่ยของผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน ผู้เรียนมีพัฒนาการดีขึ้นในด้านสถานการณ์แบบทางการมากกว่าแบบกันเอง ยกเว้นด้าน pronunciation ซึ่งผู้เรียนทำได้ดีกว่าในสถานการณ์แบบกันเอง และเช่นเดียวกับผู้เรียนในกลุ่มที่ 1 พัฒนาการในด้าน grammar ของผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ไม่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

1.4 ผลคะแนน achievement test

คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีการพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวโดยสรุป ค่าเฉลี่ยรวมของผลการเรียนรู้โดยการประเมินแบบสรุป (summative evaluation) ของผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความก้าวหน้าในด้านการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกับผลการเรียนรู้โดยการประเมินแบบเป็นระยะๆ (formative evaluation) ของคะแนน unit test ของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ต่างก็มีความก้าวหน้าขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน

2. ผลการประเมินกิจกรรมและแบบฝึกหัดและบทเรียน

จากข้อมูลจากแบบสอบถามชุดที่ 2 และชุดที่ 3 ซึ่งสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนขณะที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษสังคัมธุรกิจอยู่ และหลังจากที่เรียนจบวิชานี้แล้ว ปรากฏว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มโดยเฉลี่ยแล้ว มีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมแบบฝึกหัดและบทเรียนที่ใช้ ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความคิดว่า กิจกรรมและแบบฝึกหัดน่าสนใจมาก ในแง่ของการช่วยในการเรียนรู้ ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มคิดว่ากิจกรรมและแบบฝึกหัดมีส่วนช่วยให้เข้าใจการใช้สำนวนภาษาและฝึกฝนในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาก ผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 เห็นว่าการฝึกพูดตามเทปช่วยความเข้าใจในด้าน stress และ intonation ได้มาก กิจกรรม role-playing ช่วยให้สามารถฝึกฝนการใช้สำนวนภาษาที่เรียนได้มาก listening comprehension exercise และ writing exercise มีประโยชน์มาก การฝึกฝนสำนวนภาษาในกลุ่มย่อยช่วยในการเรียนรู้ได้มาก กิจกรรมในห้องเรียนช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาที่เรียนได้มาก การฝึกฝนสำนวนภาษาในกลุ่มย่อยช่วยในการเรียนรู้ได้มาก กิจกรรมในห้องเรียนช่วยสร้างความมั่นใจ

ในการใช้ภาษาในกลุ่มย่อยและช่วยในการเรียนรู้ได้มาก กิจกรรมในห้องเรียนช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาที่ ได้เรียนรู้มาก กิจกรรมในห้องเรียนมีส่วนช่วยในการให้กล้า แสดงออกในการใช้ภาษาและการฝึกพูดเลียนแบบตัวละคร ในวิดีโอมีประโยชน์มากเช่นเดียวกัน ผู้เรียนในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ก็มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในเรื่องดังกล่าว แต่น้ำหนักของค่าที่ประเมินมีทั้งมากและปานกลางใน จำนวนที่ใกล้เคียงกัน

ในด้านเนื้อหาบทเรียน หลังจากเรียนจบวิชา ภาษาอังกฤษสังคมธุรกิจแล้วผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่ คิดว่าเนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจมาก มีประโยชน์นำไป ใช้ในชีวิตประจำวันได้มาก และช่วยให้เรียนรู้การใช้สำนวน ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ได้มาก ส่วนความยากและความ ยาวของบทเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และทัศนคติของ ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม

จากข้อมูลที่มีอยู่ ยังไม่เพียงพอที่จะกล่าวได้ว่า กลุ่มใดเก่งกว่าหรืออ่อนกว่ากัน แต่จากการเปรียบเทียบ รวมของค่าเฉลี่ยคะแนน unit test และ achievement test ด้วยกัน เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่ง ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินตนเองและเพื่อนร่วมกับ อาจารย์ โดยเฉลี่ยแล้ว มีแนวโน้มว่าผู้เรียนในกลุ่มนี้สามารถ เรียนรู้ในด้านต่างๆ ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการหรือ แบบกันเอง (informal) ได้ดีกว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งอาจารย์เป็นผู้ประเมินคนเดียว ยกเว้นในด้าน fluency ที่ ผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 สามารถแสดงออกในการใช้ภาษา ได้คล่องกว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 สำหรับในสถาน- การณ์แบบทางการ (formal) ผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 มีผลการเรียนรู้ที่ดีกว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 เล็กน้อย เฉพาะในด้าน expression และ comprehension และ gesture

กล่าวโดยสรุปผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนของ ผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มแบบรวมค่าเฉลี่ยโดยการประเมินเป็น ระยะๆ (formative evaluation) จากคะแนน unit test บทที่ 1 ถึงบทที่ 3 กับค่าเฉลี่ยโดยการประเมินแบบสรุป (summative evaluation) จากคะแนน achievement test ปรากฏว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งมีส่วนร่วมในการ ประเมินตนเองและเพื่อนร่วมกับอาจารย์ เรียนรู้ภาษาใน

ด้านต่างๆ ได้แตกต่างจากผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่ง อาจารย์เป็นผู้ประเมินคนเดียวได้อย่างไม่มีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะ

1. อาจารย์ผู้สอนมีส่วนสำคัญอย่างมากในการชี้แนะ และฝึกฝนผู้เรียนให้รู้จักและเรียนรู้สำนวนภาษาที่จำเป็น ในการสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ความเหมาะสมกับ สถานการณ์ (appropriateness) เป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึง ตลอดเวลา ดังนั้น จึงควรให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ สำนวนภาษาเหล่านั้นให้มากที่สุด สถานการณ์ที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างระหว่างสถานการณ์ที่เป็นทางการ (formal) และสถานการณ์แบบกันเอง (in- formal) เช่น ในการทักทาย (greeting) ผู้เรียนจะไม่มี ปัญหาในการใช้และในการโต้ตอบสำนวนภาษาเหล่านี้ เช่น Hi (Hello), How are you doing?, How have you been keeping?, How's things? How are things with you?, How's it going? How do you do? หรือในการ แนะนำตนเองและผู้อื่น จะมีสำนวนภาษาโต้ตอบกัน เช่น Pleased to meet you, The pleasure is mine, Likewise, I'm sure. How do you do? ซึ่งเป็น สำนวนภาษาที่ใช้ในแบบทางการ (formal)

2. ผู้สอนควรเน้นถึงความเป็นจริงในการใช้ภาษาใน ชีวิตประจำวัน (facts of experience) ไม่ควรจำกัด ขอบเขตการเรียนรู้เฉพาะในห้องเรียนหรือตำรา ยิ่ง ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการฝึกฝนมาก ก็จะมีสำนวน ภาษาและวิธีการใช้ที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้นเช่นเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ควรเน้นที่เหตุผลหรือวัตถุประสงค์ในการใช้ ถ้อยคำสำนวนเน้นถึงความแตกต่างในการใช้ ถ้าถ้อยคำ สำนวนเหล่านี้มีความหมายใกล้เคียงกัน หรือก่อให้เกิด ความสับสนในการใช้ เช่น

That's very kind of you. ใช้เมื่อตอบรับข้อเสนอ ที่แสดงน้ำใจ หรือความช่วยเหลือจากผู้อื่น

Thank you very much. That's very nice. ใช้ เมื่อตอบรับคำเชื้อเชิญมีความหมายเช่นเดียวกับ That sounds like a good idea.

สำนวนว่า That's very { kind } of you to say so. { nice }

ใช้พูดตอบเมื่อมีผู้กล่าวถึงผู้พูดในทางที่ดีหรือยกย่อง

ความแตกต่างในการใช้คำ 'let' และ 'allow' ใน
สำนวนที่ต้องการจะแนะนำผู้อื่น เช่น

Allow me to introduce you to .....

Let me introduce you to .....

นอกจากนี้ ยังมีถ้อยคำสำนวนที่มีประโยชน์และมี
โอกาสจะได้ใช้ในการสนทนาหรือการติดต่อทางสังคม
ธุรกิจอีกมากที่ควรรู้จักและเรียนรู้การใช้ที่ถูกต้องในสถาน-
การณ์ต่างๆ เช่น

I haven't seen you (around) for ages!

I'm sorry I didn't catch your name.

I don't think you've met each other.

Let me introduce you two.

And last but not least .....

Thank you for your time and trouble.

That sounds like a wonderful idea.

That would be fine.

I look forward to + verb-ing (e.g. meeting you
there).

Let's get down to business.

Let's get (straight) down to the topic of today's
meeting.

I couldn't agree more.

I agree up to a point.

You must be kidding/joking!

You can't be serious!

Come off it!

etc.

3. การจัดกิจกรรมในห้องเรียน นอกจากจะคำนึง
ถึงการฝึกฝนในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
ที่กำหนดให้แล้ว เช่น role-playing ก็ควรเป็นกิจ-
กรรมที่ช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษา และกล้า
แสดงออกมากยิ่งขึ้นด้วย เช่น การฝึกพูดตามเทป ซึ่งจะ
ช่วยทั้งในด้านความเข้าใจและเพิ่มความมั่นใจในการแสดง
ออกในด้าน stress และ intonation การฝึกพูดถ้อยคำหรือ
สำนวนสั้นๆ โดยเลียนแบบตัวละครแถบบันทึกภาพก็เป็น
อีกวิธีหนึ่งที่น่าสนใจ เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ การฝึกการฟัง

เพื่อความเข้าใจ (listening comprehension) ก็เป็น
กิจกรรมที่ช่วยทดสอบความเข้าใจในเนื้อหาหรือเนื้อเรื่อง
ที่ผู้เรียนกำลังฝึกฝนอยู่ และเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับ
(feedback) ทันท่วงทีว่าผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อเรื่องแค่ไหน
สำหรับ writing exercise ควรจะเป็นกิจกรรมที่ช่วย
เสริมความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลาย
เช่น การเขียนแสดงความคิดเห็นในด้านต่างๆ การเขียน
จดหมายเชิญทั้งแบบทางการและแบบกันเอง ซึ่งถือได้ว่าเป็น
กิจกรรมเสริม (extended activity) ที่ช่วยขยาย
ขอบเขตการใช้ถ้อยคำ สำนวนที่เรียนรู้ นอกจากนี้ อาจ
จะใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับทันทีในการทดสอบความเข้าใจ
และความถูกต้องในการใช้ถ้อยคำสำนวนเหล่านี้ โดยการ
เติมบทสนทนาหรือหยิบยกสำนวนภาษาที่ได้ยินหรือเห็น
จากแถบบันทึกเสียงหรือแถบบันทึกภาพมาตอบคำถามใน
แบบฝึกหัด

4. การจัดกลุ่มผู้เรียนในรูปแบบคู่ และกลุ่มย่อย
(pair and group work) เพื่อทำกิจกรรมและแบบฝึกหัด
ในห้อง จะช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและ
ฝึกฝน การใช้ภาษาสื่อความหมายได้มากที่สุด นอกจากนี้
ยังช่วยลดความกระตือรือร้นในการฝึกฝน การใช้ถ้อยคำ
สำนวน/หรือการฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง เพราะมีผู้ร่วม
ฝึกฝนด้วยกัน การจัดกลุ่มผู้เรียนควรคำนึงถึงความไปกัน
ได้ระหว่างผู้เรียน ควรอนุญาตให้ผู้เรียนได้เลือกจับคู่หรือ
อยู่ในกลุ่มย่อยกับผู้เรียนที่มีความสบายใจที่จะร่วมฝึกฝน
ด้วย จึงจะช่วยคลายความตึงเครียดและสร้างบรรยากาศ
ความเป็นกันเอง อีกทั้งความมั่นใจในการแสดงออกในระหว่าง
ฝึกฝน

5. การเตรียมเนื้อหาบทเรียน ควรวางรูปแบบบท-
เรียนที่เน้นตัวอย่างการใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาในสถาน-
การณ์ทั้งที่เป็นแบบทางการ (formal) และแบบกันเอง
(informal) ความหลากหลาย (variety) ของถ้อยคำ
สำนวน วัตถุประสงค์ในการใช้ที่ชัดเจน นอกจากจะเน้น
ด้านถ้อยคำสำนวนที่ควรทราบแล้ว ควรคำนึงถึงความ
ถูกต้องในด้านไวยากรณ์ด้วย อาจทำส่วนที่เป็นไวยากรณ์
เป็นบทเรียนเสริม (supplements) ถ้าวัตถุประสงค์หลัก
ของบทเรียนต้องการจะเน้นที่ function มากกว่า form
หรือถ้าสามารถแบ่งสัดส่วนการนำเสนอในบทเรียนให้ใกล้
เคียงกันได้ โดยการนำเสนอในแนว communicative

grammar ซึ่งยังคงความสำคัญอยู่ที่ communication หรือการสื่อสารเพื่อความเข้าใจก็ควรทำ ข้อมูลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ปัญหาในด้านไวยากรณ์ยังคงเป็นปัญหาที่ผู้เรียนยังคงประสบอยู่ แม้จะมีพัฒนาการในการใช้สำนวนภาษาดีขึ้นหลังจากเรียนจบวิชาภาษาอังกฤษสังคัมธุรกิจแล้วก็ตาม

6. การใช้แถบบันทึกภาพเป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการพูดและฟัง ทำให้การเรียนรู้ถ้อยคำสำนวน (expressions) มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนได้ฟังและเห็นการใช้จากเหตุการณ์สมมุติที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง เป็นการช่วยการเรียนรู้และความเข้าใจเพราะผู้เรียนจะเข้าใจได้ง่ายขึ้นว่า ถ้อยคำสำนวนใดเหมาะสมกับสถานการณ์เช่นใด นอกจากนี้การได้ดูตัวเองและเพื่อนจากวิดีโอก็มีส่วนช่วยในการปรับปรุงตัวเอง เพราะผู้เรียนจะได้ข้อมูลสะท้อนกลับทันทีว่าได้ใช้สำนวนภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่

7. ในแง่ของการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ติ-ชมตนเองและเพื่อน ผู้สอนควรสร้างทัศนคติที่ดีแก่ผู้เรียนว่าการเรียนรู้ข้อผิดพลาด (mistakes) ของตนเองหรือจากเพื่อนโดยใช้วิดีโอเป็นข้อมูลสะท้อนกลับ (feedback mechanism) เป็นสิ่งที่ไม่น่ากระดากอาย การที่จะสามารถเรียนภาษาต่างประเทศได้ดี จะต้องมีความกล้าที่จะแสดงออกและยอมรับข้อบกพร่องของตนเอง เพื่อที่จะแก้ไขปรับปรุงการเรียนรู้ของตนเองให้ดีขึ้น

8. ควรสอนการออกเสียงที่ถูกต้องทั้งในระดับคำและประโยค (stress and intonation) เพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียนในการใช้ภาษา

9. ควรสอนคำศัพท์ที่ควรทราบเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกคำที่ควรใช้ (choice of appropriate words) ได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ช่วยขจัดปัญหาในด้านการใช้คำศัพท์ที่ผิด (misuse of words) หรือบทสนทนาที่ขาดตอนเนื่องจากประสบปัญหาในการหาคำศัพท์ที่เหมาะสม (vocabulary limitations)

10. ผู้สอนควรคำนึงถึงความกลมกลืนหรือความต่อเนื่องของบทสนทนา (cohesion) โดยการนำเสนอถ้อยคำสำนวนหรือภาษาที่ใช้ (linking devices) ในการเชื่อมต่อประโยคในระหว่างบทสนทนา การสนทนาที่

หยุดชะงักเพราะขาดความต่อเนื่อง ย่อมก่อให้เกิดความกระอักกระอ่วนหรือความสับสนแก่ผู้ที่ร่วมสนทนาด้วย ข้อมูลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า บางครั้งผู้เรียนมีปัญหาในการตอบสนทนา ทั้งนี้เพราะขาดถ้อยคำสำนวนที่จะมาเชื่อมต่อ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาขาดตอนหรือห้วน ไม่เป็นธรรมชาติเท่าที่ควร

11. ควรสร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความสบายใจที่จะเรียนรู้และแสดงออกได้ตามความสามารถของตนเอง เป็นการส่งเสริมในด้านจิตวิทยา

12. ผู้สอนควรให้ความรู้ที่ผู้เรียนควรทราบเกี่ยวกับวัฒนธรรมหรือมารยาทในการสนทนาภาษาอังกฤษสังคัมและธุรกิจ ว่าการเปลี่ยนหัวข้อสนทนาโดยทันทีทันใด และปราศจากการบอกกล่าวถ้อยคำพูดนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สุภาพ ดังนั้น ผู้พูดควรจะรู้จักถ้อยคำหรือสำนวนที่สามารถนำมาใช้ในการเปลี่ยนหัวข้อสนทนาหรือเนื้อหาได้อย่างสุภาพไว้บ้าง วิธีการเช่นนี้ควรจะให้ผู้เรียนได้ทราบและฝึกฝนไว้ตั้งแต่เริ่มต้นการเรียนการสอน เช่น

"By the way ....."

"Did you hear/read/etc ....."?

"Guess what happened?"

"Do you know that ....."?

"I must tell you what ....."

"Oh that reminds me ....."

นอกจากนี้ บางครั้งในการสนทนาผู้พูดอาจต้องการเวลาที่จะคิดหาคำพูดหรือคำตอบที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องมีคำพูดที่ใช้แสดงอาการรือร่อนที่จะพูดต่อไป นั่นคือการใช้ hesitating words ช่วยในการสนทนา ตัวอย่างเช่น

Let me see now .....

Let me think a moment (now) .....

um .....

er .....

Well, ...

Actually/In fact, ...

You see .....

You know .....

Let's see now .....

Let's see now, sort of .....

How shall I put it?

etc.

สำนวนภาษาเหล่านี้ควรนำเสนอให้ผู้เรียนรู้ไว้บ้าง
เพื่อช่วยให้การฝึกฝนการสนทนาขณะที่ทำ role-playing
เป็นไปอย่างธรรมชาติมากกว่าที่จะเป็นการพูดไปตามกรอบ
หรือเนื้อหาที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด